

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-04217/19-9

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a podle § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodla podle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu takto:

Rozklad žadatele, pana XXXXXX, adresou XXXXXX, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-04217/19-2 ze dne 17. října 2019, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) rozhodnutím čj. UOOU-04217/19-2 ze dne 17. října 2019 (dále „rozhodnutí“) částečně odmítl žádost o poskytnutí informace ze dne 2. října 2019 podanou panem XXXXXX, adresou XXXXXX (dále „žadatel“), podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Prostřednictvím uvedené žádosti bylo především požadováno poskytnutí „*metodického pokynu, který upravuje postup Úřadu v případě dozoru, kdy Úřad rozhoduje, zda se správce nedopustil přestupku podle § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb., pokud od subjektu údajů obdrží důvodné podezření na porušení čl. 21 odst. 1 nařízení GDPR. A to v případě, jedná-li se o zpracování osobních údajů – kamerových záznamů, pokud správce stanovil zákonnost zpracování těchto údajů podle čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení GDPR*“. Tento požadavek byl rozhodnutím zamítnut. V této souvislosti bylo žadateli sděleno, že metodický pokyn, který by upravoval žadatelem shora definovaný postup Úřadu, neexistuje, a tudíž se jedná o požadavek na neexistující informaci.

Dále bylo požadováno podání informace o tom „*jaké konkrétní dokumenty v tomto případě požaduje Úřad od správce k ověření toho, že správce prokázal subjektu údajů závažné oprávněné důvody pro zpracování jeho osobních údajů pro výkon nebo obhajobu právních nároků, a to ke kterémukoliv zpracování osobních údajů, má-li subjekt údajů právo kdykoli vznést námitku proti zpracování osobních údajů, které se jej týkají*“. Této části žádosti bylo v rámci rozhodnutí vyhověno, a to podáním informace, že každá stížnost, která se týká výkonu práv subjektu údajů, je posuzována dle svého obsahu, souvislostí a kontextu, tudíž postup je vždy volen ad hoc právě v závislosti na okolnostech daného případu, od čehož se následně odvíjí i případný postup proti správci, pokud obsah stížnosti takový postup odůvodňuje, včetně případného určení způsobu prokazování závažného oprávněného zájmu ze strany správce osobních údajů.

Proti rozhodnutí se však žadatel ohradil řádným rozkladem. V něm rozporoval jak neexistenci požadované metodiky, tak neposkytnutí konkrétního výčtu dokumentů vymezujících předmětný postup. Toto by, dle názoru žadatele, měl Úřad mít k dispozici, a to právě pro účely popsané v žádosti. Žadatel pak z rozhodnutí dovozuje, že tvrzení Úřadu v odpovědi se buď nezakládá na pravdě anebo pokud skutečně Úřad jím předpokládanou metodiku nemá, tak nemůže efektivně provádět dozor v jím popsané oblasti, což má být nepřijatelné.

Odvolací orgán přezkoumal rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání a nejprve se zabýval argumentací účastníka řízení.

V této souvislosti shledal, že požadovaná metodika neexistuje a Úřad ani nemá žádnou povinnost jí disponovat. Nad tento rámeček pak uvádí, že žadatelem požadovaná – relativně úzce zaměřená – metodika k prokazování zákonnosti zpracování osobních údajů by totiž nemohla postihnout všechny myslitelné situace a okolnosti. Navíc by ani neměla povahu obecně závazného předpisu, který by bylo nutno v rámci předmětných řízení plně respektovat. Její vydání by tak mohlo mít i nežádoucí účinek spočívající ve vytvoření mylné představy třetích osob o podobě a rozsahu právních povinností. Celková rigidita postupů Úřadu při výběru a hodnocení důkazů by navíc kolidovala se zásadou volného hodnocení důkazů správního orgánu podle § 50 odst. 4 správního řádu.

Na tom nic nemění skutečnost, že Úřad zveřejňuje na svých webových stránkách stanoviska týkající se výkladu a aplikace předpisů upravujících ochranu osobních údajů, včetně obecnějších dokumentů týkajících se problematiky kamerových systémů; toto však činí z osvětových a informačních důvodů. Z dokumentů, jejichž původcem však není Úřad, je možno aktuálně poukázat např. na pokyny Evropského sboru pro ochranu osobních údajů ke kamerám a kamerovým systémům aktuálně určené k *veřejné konzultaci* [ke dni vydání rozhodnutí český překlad na odkazu: <https://www.uoou.cz/uoou-zverejnil-preklad-pokynu-evropskeho-sboru-ke-nbsp-kameram-a-nbsp-kamerovym-systemum/d-35551>]. Ani tento dokument (ve verzi pro veřejnou konzultaci) nicméně nedosahuje žadatelem požadované míry podrobnosti v předestřené otázce.

Stejně tak, jak ostatně vyplývá již z odpovědi uvedené v rozhodnutí, nelze sestavit ani požadovaný výčet dokumentů prokazujících zákonnost zpracování.

Argumentaci účastníka řízení proto odvolací orgán odmítl a po celkovém přezkoumání neshledal žádný důvod způsobující nezákonnost rozhodnutí. Stejně tak odvolací orgán neshledal ani žádná pochybení v předchozím postupu Úřadu. Na základě všech výše uvedených skutečností proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 20. listopadu 2019

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů
předsedkyně